

Ἄσπιτας ἦλθαν χρόνοι,
ζητιανεύεις μὲ κανόνι,
μὲ σταθὶ καὶ μὲ τουφεκί.

Καὶ σὺν ἔῃς ψωμί' ἔμπροσά σου
ρίχνεις κάτω τᾶματά σου,
ἐσχῆς κάθε βᾶσανό σου.

Κι' ἂν παλεύουν τὰ στοιχεῖα
ἐσὺ θέλεις ἡσυχία
καὶ τὸ καθημερινό σου.

B.

Π.—Κι' ἐγὼ, καθύμνε Φασουλῆ, κυτάζω τὴν Πατριδα
παντοῦ ψωμί νὰ κυνηγᾷ μὲ μάτια σὺν γαρίδα.

Μέσα σ'τὴν τόση συμφορὰ
δός της, Θεοῦλη μου, ψωμί,
μόνο γιὰ τοῦτο λαχταρᾷ,
μόνο γιὰ τοῦτο πολεμεῖ.

Μόνον ἢ σπάνις σιταριοῦ
τοῦ νέου μας κηφηνاريوῦ
τὴν κεφαλὴ σελεύει.

Κοιμήσου, δοξασημένη μας,
κοιμήσου, χαϊδεμημένη μας,
κι' ἡ μοῖρα σου δουλεύει.

Ἄς κάνουν τὰ Ντιβάνια σου
ψωμιὰ μεγάλα μόνον
φύλλα δαφνῶν ἀφθῶνων.
Πέταξε τὰ στεφάνια σου,
τὰ κρένη, τὰ σπιρούνια,
καὶ πλάγιασε σ'τὴν κούνια.

Κοιμήσου καὶ σ'τὸν ὕπνο σου τραγοῦδα τὸ καρβέλι,
τώρα σιτᾶρι μπόλικο κι' ἡ Βουλγαριὰ σοῦ στέλλει.
Καὶ τώρα πάλι μ' ἕνεира φιλέλληνες πολλοὶ
γλυκὰ σ' ἀποκοιμίζου,
κι' ἐκεῖνοι, ποῦ σ' ἐπότισαν φαρμάκια καὶ χολή,
σήμερα σὲ ψωμίζου.

Ἄστράφτει γύρω καὶ βροντᾷ κάθε στεριά καὶ πόντος,
καὶ σὲ μὲς σ'τ' ἀστραπέδροντα κουνεῖσαι χαρωπή,
κι' ἂν βρόντησες, μὰ κανονιό δὲν ἦταν τώρα βρόντος,
κι' ἂν ἀστράφεις, μὰ τουφεκιοῦ δὲν ἦταν ἀστραπή.

Ἄσοι τώρα κυβερνοῦν
μακαρίως τὴν κουνουῖν.
Τὴν κουνουῖνε νάνι νάνι
κι' ὕπνον ἦσυχο νὰ κἀνη.

Μὲς σ'τῆς δάφνης σου κοιμήσου
δixως ἔννοιαις σὲ κεφάλι,

κι' ὄλοένα παρακάλε:
νὰ χῆς πάντα τὸ ψωμί σου.

Τῶχ' ἡ μοῖρα σου γραφτὸ
νὰ χαθῆ καὶ τὸ σιτᾶρι...
βρόντα κι' ἀστραφτε γι' αὐτὸ
κι' ἔλο κτύπα τὸ ποδάρι.

Γι' αὐτὸ μόνον πανοπλία
καὶ φοβέρας ὄλοένα,
πάνε κι' ἔρχονται τὰ πλοια
μὲ σιτᾶρι φορτωμένα.

Τὴν κουνουῖνε τὴν μητέρα,
ἐποῦ τόσο ἐκτιμᾶται,
καὶ πανόπλιος οὐδὲτέρα
τὸν Βαρούχειον κοιμᾶται.

Μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τούτους τὴν κουνῶ, κι' ἐκεῖνη λέει
τὰ παλῆα καὶ νέα κλέη.
Τὴν κουνῶ τὴν κιτρινάρα,
τὴν κουνῶ τὴν διακονιάρα.

Καὶ τῆς λέω κἄτι λόγια,
ποῦναι ζάχαρες καὶ μέλια,
καὶ σ'τὸν ὕπνο της ἡ τζόγια
βλέπει φο ὄρους μὲ καρβέλια.

**Νανούρισμα γλυκὸ
μὲ τόνο μουσικὸ.**

Μαχαίρια καὶ πηροῦνια
ἄς ἀκονίσουμε,
καὶ βάλτε τὴν σ'τὴν κούνια
νὰ τὴν κουνήσουμε.

Προθύμως γιὰ πεινῶντας
ἄς ζοδέψουμε,
καὶ γέρους κυβερνῶντας
ἄς χαϊδέψουμε.

Θέλω τρανὴ κυρία
νὰ νομιζῶσαι,
κι' ἀπὸ τὴν Βουλγαρία
νὰ ψωμιζῶσαι.

Τοῦτο, μαννοῦλα δόλια
σκέψις μόνη σου,
κι' ἄς μπηκαν σ'τὰ Βιτάλια
οἱ γειτόνοι σου.

Μεγάλο πανηγύρι
κάνουν Ἀρηδες,
μπηκαν σ'τὸ Μοναστήρι
Ἀρκοβιάρηδες.

Κι' αν' μπήκαν, μακαρία,
'στό Μοναστήρι σου,
τό κ' αν' ή Βουλγαρία
για τ'ό χατήρι σου.

Κι' αν' φέξη φως ειρήνης
καμμιά' μέρα,
'εσ'ο κυρά θά μείνης
κι' 'εκαί πέρα.

Γιά σ'ε μικροί μεγάλοι
'εσ'οθαρκόνονται,
για σ'ε δουλεύουν άλλοι
και σκοτόνονται.

Μούτρα κατεβασμένα
'εθθυμούν,
κι' οι Βούλγαροι για σ'ένα
πολεμούν.

Γιά σ'έν' ανοίγουν χέραις
και 'εσπλόνονται,
και Βουλγαρίας παντίβραις
'εσδιπλόνονται.

'Ελάτε τήν μητέρα
νά τήν ήμνήσωμε,
και μέ κενήν γαστέρα
νά τήν κουνήσωμε.

Σ'ό, τι κακό τής τρέχει
'εθθυμεί,
και μάλιστα σ'έν' 'εχη
και φωμί.

Σ'ε κάθε 'εσφυϊκό της
'δ'έν τρομάζει...
και ποιός τ'ό ροϊζικό της
'δ'έν θαυμάζει;

Τά νέα της χρυσά
κυττωίν τόν Βόσπορο,
κι' α'αυτή 'εναμασοζ
κολοκυθόπορο.

Τ'ό κοφταρό λεπίδι
'δ'ς τ'ό κρύφωμε,
και μ' 'ένα κεραμίδι
'δ'ς τήν τρίφωμε.

Καρβέλια μέ παιάνας
νά συνάξωμε,
κι' 'ε'δ'έν 'ε'σοί τής μ'έννας
νά φανάξωμαι.

Τέρι λέρι, τέρι λέρι,
'μπήκαν και' στό Μοναστήρι.

Π. — Τι χαρά μας... μές' στην τόση
'ελλειψι του σ'ταριού
κι' 'ελλαις συμφοραίς άκόμα.

Τής' Ανατολής οι Πρώσοι
μέσα' στού Μοναστηριού
'επατήσανε τ'ό χ'ωμα.

'Πήραν και τ'ό Μοναστήρι,
τόκα πάλι τ'ό ποτήρι.
Τόκα τους και τόκα μας,
τί 'εσφάντωμα μεγάλο...
τόνα χέρι δέρνει τάλλο,
και τ'ά θυδ' τήν κόκα μας.

Γλέντια κι' 'ε'δ'ο περίσοια,
φυγή μου' σ'τά Πατήσια
και' στην Κολοκυθού.

Πασσάρωφ Πρεσβευτά,
σ'ο φυλακήν γι' α'ατά
τ'εσ'τόματι μου θ'ο.

Φ. — 'Πήρανε τ'ό Μοναστήρι,
Π'ερικλέτο κακομοίρη.
Κι' αν' τ'ό πήραν τί μ'ας μέλει;
θ'ά μ'ας σταίλουνε καρβέλι,
θ'ά μ'ας σταίλουνε φωμί,
κι' 'ε'τα θέλωντας ή μη
'ενας τέτοιος λουκουμάς
'δ'ερο θ'ά γενή σ' 'εμάς.

'Πήρανε τ'ό Μοναστήρι, κι' αν' τ'ό πήρανε και τί;
μές' στην 'εσφογον ειρήνην
τήν ρομφαίαν τήν πυρίνην
τ'ό Κουβέρνο μας κρατεί,
και καθείς χειροκροτεί.

Βράζουνε Παρίσια, Λόνδρας,
πλήν 'ε'δ'ο πεινώντι τ'άνδρες
εις τήν κλάσιν τήν φαιδράν.

Κι' 'ε'σοι χ'άσκοντας 'αχρ'οί
'απορέομες τί χ'ρη
περι τής γαστρός μας 'ορ'αν.

